

ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ.

ਭੰਡਾਰੀ ਸੀ.ਜੇ.ਐੱਡ ਖੋਸਲਾ, ਜੇ.

ਕੁੰਦਨ ਅਤੇ ਨੌ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1954 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 252

ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਯੂਟੀਲਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਆਫ ਲੈਂਡਜ਼ ਐਕਟ (1949 ਦਾ XXXVIII)—ਸੈਕਸ਼ਨ 3 — ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ —ਆਰਟੀਕਲ 31 ਅਤੇ 1955 226—ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਯੂਟੀਲਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਆਫ ਲੈਂਡਜ਼ ਐਕਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਵੈਧਤਾ—ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ— ਅਗਸਤ, ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ, ਆਰਟੀਕਲ 31 - ਕੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ - ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ - ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕੀਹਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਨਿੱਜੀ ਸੰਪੱਤੀ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਐਕਟ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਤੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਐਕਟ ਵਿੱਚ "ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼" ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਪਰ ਕੀ ਉਹ ਐਕਟ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਵਿਧਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਲਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਯੂਟੀਲਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਆਫ ਲੈਂਡਜ਼ ਐਕਟ ਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਭੋਜਨ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਯੂਟੀਲਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਆਫ ਲੈਂਡਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ ਇੱਕ ਲਿਖਤੀ ਨੋਟਿਸ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖਸਰਾ ਨੰਬਰ ਦਰਸਾਏ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਵੀਚਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨੋਟਿਸ ਉਸ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਡਾਕ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। . ਢੋਲ ਦੀ ਥਾਪ ਨਾਲ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਜ਼ਬਾਨੀ ਨੋਟਿਸ ਜਾਂ ਜ਼ਬਾਨੀ ਐਲਾਨ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਗੁਨਾਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਜ਼ਬਾਨੀ ਨੋਟਿਸ ਹੀ ਕਾਫੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਮੇਂ ਲਈ ਡਿੱਗੀ ਪਈ ਜ਼ਮੀਨ ਉੱਤੇ ਹੀ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਕਿਹੜੀ ਜ਼ਮੀਨ ਐਕੁਆਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਅੱਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਰਡਰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਚੁਣੌਤੀ ਤੁਰੰਤ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਪੀੜਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਹੋਰ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਚਾਰ. ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਸਮਾਂ ਲੰਘਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਅਸਧਾਰਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ।

ਪੰ. ਸ਼ਿਆਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (1), ਬੰਬਈ ਰਾਜ, ਬਨਾਮ ਭਾਣਜੀ ਮੁੰਜੀ ਅਤੇ ਹੋਰ (2), ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਕਾਮੇਸ਼ਵਰ ਸਿੰਘ (3), ਗਾਂਧੀਨਗਰ ਮੋਟਰ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਸੋਸਾਇਟੀ ਬਨਾਮ ਬੰਬਈ ਰਾਜ (4), ਅਤੇ ਸਈਅਦ ਮੁਹੰਮਦ। ਖਾਨ ਬਨਾਮ ਭੋਪਾਲ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (5), ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ।

- (1) **1951 PLR 391.**
- (2) **A.LR 1955 SC 41**
- (3) **AIR'1952 SC 2'2.**
- (4) **ਏ.ਐਲ.ਆਰ. 1954 ਬੰਬ- 202**
- (5) **AJK 1954 ਭੋਪਾਲ 1**

ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ ਕਿ -

- (1) ਇਹ ਮਾਨਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਮਨਾਹੀ ਦੀ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਜਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ - ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸਮਝੇ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ, ਸਿਰਲੇਖ, ਕਬਜ਼ੇ, ਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਅਨੰਦ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
- (2) ਕਿ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਨਿਪਟਾਰੇ ਤੱਕ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਅਸਲ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਕਰੇ।
- (3) ਕਿ ਇਹ ਮਾਨਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜੇ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇ, ਅਜਿਹੀ ਹੋਰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਲਈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਟੇਕ ਚੰਦ, ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਲਈ।

ਐਸ.ਐਮ ਸੀਕਰੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਖੋਸਲਾ, ਜੇ. ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਦੁਲਟ, ਜੇ. ਨੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸਵਾਲ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਭੇਜਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ 10 ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਰਿੱਟ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਯੂਟੀਲਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਆਫ ਲੈਂਡਜ਼ ਐਕਟ, 1949 (ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ. ਨੰ. XXXVIII ਆਫ 1949) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਧੀਨ ਪਿੰਡ ਲਾਲਾਂ ਪੰਗਲਾ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਕਰਨਾਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ 3,400 ਵਿੱਘੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸ੍ਰੀ ਟੇਕ ਚੰਦ ਦੁਆਰਾ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੋ ਨੁਕਤੇ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਜਿਸ ਨੇ ਕਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ / ਦੂਜੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 3 ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਨੋਟਿਸ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ, ਦੁਆਰਾ ਚੁੱਕੇ ਗਏ ਅਗਲੇ ਕਦਮ

ਕਲੈਕਟਰ ਵੱਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨਾ ਕਾਨੂੰਨ ਮੁਤਾਬਕ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ।

ਐਕਟ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਾਂਗਾ। ਸ੍ਰੀ ਟੇਕ ਚੰਦ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਉਦੇਸ਼ ਜਨਤਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਿੱਜੀ

ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 31 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ "ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼" ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਦੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਨੋਟਿਸਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਰਨਲ ਲੈਕਟਰ ਨੇ ਇਸ ਸਮੀਕਰਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। (ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਦੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ, ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ ਅੱਥਾ ਨੰਬਰ 3 ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦਸ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜ਼ਰੂਰੀ ਨੋਟਿਸ)।

ਹੁਣ, ਕਨੂੰਨ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਿੱਜੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਜਾਂ ਮੰਗੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਐਕਟ ਦੇ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼, ਇਹ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਐਕਟ ਵਿੱਚ "ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼" ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਇਹ ਐਕਟ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਰੇ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਲਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਡਿੱਗੀਆਂ ਪਈਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਵਧੇਰੇ ਅਨਾਜ ਅਤੇ ਅਨਾਜ ਉਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਐਕਟ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, "ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਐਕਟ।" ਸੈਕਸ਼ਨ 3

ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਜ਼ਮੀਨ ਬੇ-ਜ਼ਮੀਨੀ ਪਈ ਹੈ- ਛੇ ਜਾਂ ਵੱਧ ਵਾਢੀਆਂ ਲਈ ਵੈਟ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੁਲੈਕਟਰ W ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਨੂੰ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦੇਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਇਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਯੋਗ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਲੀਜ਼ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਅਸਲ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 8 ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਜਾਂ ਭੋਜਨ ਜਾਂ ਚਾਰੇ ਦੀਆਂ ਫਸਲਾਂ ਉਗਾਉਣ ਲਈ ਦੂਜਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਭੋਜਨ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕਾਰਨ ਡਿੱਗੀ ਪਈਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਯੋਗ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ। ਕੁਲੈਕਟਰ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀ ਛੇ ਵਾਢੀਆਂ ਲਈ ਕਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੋ ਇਸ 'ਤੇ ਫਸਲਾਂ ਉਗਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਜੁਰਮਾਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਵਧੇਰੇ ਅਨਾਜ ਉਗਾਉਣਾ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਆਰਥਿਕਤਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਜੋ ਭੋਜਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕੇ, ਦੁਬਾਰਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਮੁੱਖ ਨਾ ਵਰਤੇ.

ਸ੍ਰੀ ਟੇਕ ਚੰਦ ਨੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ "ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। *ਸਿਆਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (1)*। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਰੀਕਵੀਜ਼ਿਸ਼ਨਿੰਗ ਆਫ ਇਮੋਵੇਬਲ ਪ੍ਰੋਪਰਟੀ (ਅਸਥਾਈ ਸ਼ਕਤੀਆਂ) ਐਕਟ, 1947 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ

VOL. vrn 1

INDIAN LAW REPORTS

ਕਿਉਂਕਿ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ।

ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਐਕਟ ਬੁਰਾ ਸੀ। ਨੇ ਦੇਖਿਆ-

"ਮੇਰਾ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਐਕਟਾਂ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਨੁਕਸਦਾਰ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ "ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਮੁਨਾਸਬ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਜਾਂ ਤਾਂ 'ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ' ਜਾਂ 'ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਜਨਹਿਤ', ਜਾਂ ਕੁਝ ਅਜਿਹੇ ਵਾਕਾਂਸ਼, ਜਾਂ ਤਾਂ 1947 ਦੇ ਐਕਟ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, 1935 ਦੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਐਕਟ, ਜਾਂ 1948 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅੰਤਰ-ਵਿਰੋਧੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਧਾਰਾ 31 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅੰਤਰ-ਵਿਰੋਧੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ।"

ਬੰਬਈ ਸਟੇਟ ਬਨਾਮ ਭਾਣਜੀ ਮੁੰਜੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (1) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਬੰਬਈ ਲੈਡ ਰਿਕ੍ਰਿਜ਼ੀਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਬੋਸ, ਜੇ. ਨੇ ਮਹਾਜਨ, ਜੇ., ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਕਾਮੇਸ਼ਵਰ ਸਿੰਘ (2) ਦੇ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਨਿਰੀਖਕਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ : -

"ਕਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਪੱਤੀ ਕਿਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਲਈ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਐਕਟ ਦੇ ਪੂਰੇ ਕਾਰਜਕਾਲ ਅਤੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਪੱਤੀ ਕਿਸੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਰਾਜ ਜਾਂ ਜਨਤਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਰਾਦਾ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਨੂੰ ਲਾਭ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਸੀ।

ਬੋਸ, ਜੇ., ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੰਗ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ-

"ਅਜਿਹੇ ਕੋਰਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਇਸਦਾ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

(1) ਏਆਈਆਰ 1955 ਐਸਸੀ 41

(2) ਏਆਈਆਰ 1952 ਐਸਸੀ 252

ਉਦੇਸ਼ ਹੋਰ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਪਰਚਾਫਾਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਲੱਭਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਖਤਰੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਮੰਨਣਗੀਆਂ। ਪਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ

ਖੋਸਲਾ ਵਿੱਚ ਉਦੇਸ਼ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਭੁੱਲ, ਆਰਡਰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਘਾਤਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੱਥ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕਨੂੰਨ ਵਿੱਚੋਂ "ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਇਸਦੀ ਵੈਧਤਾ ਤੋਂ ਵਿਘਨ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੈਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ ਦੋਸ਼ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਭੋਜਨ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਐਕਟ ਨੂੰ ਵੈਧ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ 1951 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਡਿੱਗੀ ਪਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਹੁਣ ਤੱਕ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਕਰਦੇ ਆ ਰਹੇ ਸਨ» ਸਰਕਾਰ ਨੇ 1951 ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ

ਨੂੰ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ ਪਰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕਾਮਯਾਬ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਹ ਫਿਰ ਤੋਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਖਤਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਰੁਖ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕਲੈਕਟਰ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਕਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਗਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ।

ਬਹਿਸ ਦੌਰਾਨ ਇਹ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਕਿ ਦੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ, ਨੰਦੂ ਅਤੇ ਅੱਬਾ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿਭਾਗ ਦੀ ਫਾਈਲ 'ਤੇ ਸਨ। ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਸੀ ਹੋਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਫਾਈਲ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨ ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਅਤੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਕਈ ਹੋਰ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਨੋਟਿਸ ਬਾਕੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਅੱਠ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇਹ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਨਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੋਣ। ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜਨਤਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਸਬੂਤ ਸਨ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਜਿਹੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਧਾਰਾ 3 ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ

ਸ਼ਰਤਾਂ: -

"3. ਕਿਸੇ ਵੀ ਖਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ। (1) ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਕਲੈਕਟਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਪਿਛਲੇ ਛੇ ਜਾਂ ਵੱਧ ਫਸਲਾਂ ਤੋਂ ਕਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਉਚਿਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਕਲੈਕਟਰ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। (2) ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਨੋਟਿਸ, ਜੇਕਰ ਮਾਲਕ ਦੇ ਆਮ ਜਾਂ ਆਖਰੀ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਡਿਲੀਵਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਡਾਕ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਬਸ਼ਰਤਾਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨੋਟਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੁਕਸ, ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਜਾਂ ਕਮੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਭਾਗ ਇੱਕ ਲਿਖਤੀ ਨੋਟਿਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖਸਰਾ ਨੰਬਰ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਵਾਂਝੇ ਕਰਨ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨੋਟਿਸ ਉਸ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਡਾਕ ਰਾਹੀਂ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਨੋਟਿਸ 1 ਨੂੰ ਢੋਲ ਦੀ ਬੀਟ ਦੁਆਰਾ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਦਰਅਸਲ, ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਨੋਟਿਸ ਹੀ ਕਾਫੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਰਫ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਜੋ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਮੇਂ ਲਈ ਡਿੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਕਲੈਕਟਰ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਕਿਹੜੀ ਜ਼ਮੀਨ ਐਕਵਾਇਰ ਕਰਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ, ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੇ

ਯੋਗ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਛੇ ਜਾਂ ਵੱਧ ਫਸਲਾਂ ਲਈ ਡਿੱਗੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਤਾਂ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੂੰ ਸਹੀ ਖਸਰਾ ਨੰਬਰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਲਿਖਤੀ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅੱਠ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਪਟੇਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਨਾਲ ਮਾਮਲਾ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਜ਼ਮੀਨ ਐਕੁਆਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ 1951 ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਿੰਡ ਦੇ ਕੁਝ ਮਾਲਕਾਂ ਅਤੇ ਦੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ 1951 ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖੁਦ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕਲੈਕਟਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਰੱਖੀ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੇ ਗਏ ਪਟੇਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇਹ ਸਮਝੌਤਾ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਲੈਕਟਰ ਨੇ ਸਮਝੌਤੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸਤੰਬਰ, 1952 ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਚੁਣਿਆ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਪਟੇ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਉਸਾਰੂ ਕਬਜ਼ਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਵੰਬਰ, 1952 ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਅਸਲ ਕਬਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਕਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਈ ਨੇ ਸੀਵਿਥਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਆਧਾਰ ਵਜੋਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਬਹੁਤ ਲੰਮੀ ਦੇਰੀ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ 1952 ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ।

ਸ੍ਰੀ ਟੇਕ ਚੰਦ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਘਾਤਕ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਉਣ ਦਾ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਮਾੜਾ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਪਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਅੰਤਰਾਲ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਸਨ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਗੈਰ-ਸਰਗਰਮਤਾ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਲਿਆਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਸਟਾਪੇਲ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀਆਂ ਅਸਧਾਰਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਰਡਰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਚੁਣੌਤੀ ਤੁਰੰਤ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਪੀੜਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਸਮਾਂ ਲੰਘਣ ਦੀ ਇਜ਼ਾਜਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ। ਸੀਵਿਥਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਤਤਕਾਲਤਾ ਦੇ ਆਯਾਤ ਦੀ ਮੰਗ 'ਤੇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਾਰ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਗਾਂਧੀਨਗਰ ਮੋਟਰ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਸੋਸਾਇਟੀ ਬਨਾਮ ਬਾਬੇ ਸਟੇਟ (1), ਅਤੇ ਸਈਅਦ ਮੁਹੰਮਦ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਖਾਨ ਬਨਾਮ ਭੋਪਾਲ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (2)। ਪਹਿਲੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਕੀਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਮੰਤਰੀ ਕੋਲ ਰਹਿਮ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਐਸਟੇਪੇਲ

ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਿਰਫ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਖਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਡੀ.

(1) ਏਆਈਆਰ 1954 ਬੰਬ 202

(2) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1954 ਭੋਪਾਲ 1

ਦੇਰੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ-ਸਰਗਰਮ ਰਹੇ। ਦੋ ਸਾਲ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ, ਪੁੰਜ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ ਵੀ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ ਸਨ ਜਦੋਂ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਖੋਹਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਸਿਰਫ ਇੰਨਾ ਹੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਧਾਰਾ 3 ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਸਹੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਦਮ ਚੁੱਕੇ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣਾ ਕੇਸ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਟੇਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਸੀ।

ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਦੇਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਾਂਗਾ, ਪਰ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਕੰਚਨ

Bhandari, C.J.,—I agree.

2W0 HC—600-19-5-5&—CP & S.» ਪੀ.ਬੀ., ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ